

Den tekniske bedømmelse.

Written by superbruger

Sunday, 11 January 2009

Dommeren skal starte sin bedømmelse af duen uden at have haft den i hånden.

Det gælder om for duen at tage sig rigtigt godt ud, når den skal besigtiges udefra. Det er naturligvis en fordel, hvis den har prøvet at stå i et udstillingsbur før, - man kalder det burtræning. Den må ikke løbe nervøst rundt i buret eller forsøge at flakse sig ud, for så er det ikke let for dommeren at give den karakter, og så ender det med en meget middelmådig pointtildeling. De fleste "civiliserede brevduer" kan dog hurtigt finde ud af at sætte sig pænt, og så kan dommeren begynde sin bedømmelse, stadig kun set udefra. Han

lægger først og fremmest mærke til, om den har en velafballanceret holdning.

Her har vi et rigtigt godt eksemplar. Det er dog også en ældre han, som virkelig har hovedpræg og er en flot fyr. Dommeren skal imidlertid lægge mærke til om den er velplejet med rene og glansfulde fjer, og om øjnene udstråler glans og vitalitet, der vidner om et godt helbred hos duen.

Når dommeren så har afgivet sin karakter på dette første punkt, så må han tage duen ud af buret for at påbegynde sin håndbedømmelse. Allererst drejer det sig om, at han får duen til at føle sig tryk ved at være i hans hænder. Kniber det, så må han stå lidt og nærmest kæle for den, for en anspændt due er ikke let at bedømme. - Nået så langt, kan han vurdere om duen falder til, dvs. har en god balance i hånden. Vigtigt er det også, om duens forskellige kropsdele passer harmonisk sammen. Det er ikke godt, hvis en kort og lille due har meget store vinger og omvendt. Dommeren skal fornemme, at han står med en due, hvis facon

egner sig godt til en glidende flugt gennem luften.

undersøger han også duens muskulatur, som den bruger til at bevæge vingerne med. Den ligger faktisk som duens køl, og er i øvrigt den, man sætter pris på at spise, når duesteg er på menuen. Denne muskel skal være i passende størrelse i forhold til duens størrelse i det hele taget. Den skal være smidig og føles som en

tilpas pumpet gymnastikbold.

Han mærker naturligvis også de muskler, som ligger ved brystet, som vist på billedet.

Duen skal helst have en facon, som kan sammenlignes med et stort hønseæg, dog uden hale og hals. Et sådant æg runder flot overalt, og det skal duens krop faktisk også gøre, så der bliver fornuftig plads for de indre organer som luftsække, hjerte og tarmsystem til at udføre det arbejde, som er stort, når duen skal

flyve mange km. Her vises, hvordan man vurderer på ryggens facon, om den har den nødvendige runding. På duen her virker ryggen lidt flad, så den vil ikke få topkarakter.

Det forunderlige for mange er, hvorledes brevduen er i stand til at bevæge vingen op og ned så mange tusinde gange, som det er nødvendigt for blot at flyve en lille strækning. Det kræver dog også, at den

såkaldte overarm er både smidig og stærk. Med den nederste finger er denne knogles placering vist på dette billede. Samme sted passerer stærke sener, som skal overføre muskelkraft fra den store muskel til vingen. Det er naturligvis et meget væsentligt omdrejningspunkt, som dommerne er omhyggelige med at vurdere. Senerne har man ingen chance for at bedømme styrken af.

Overgangen fra den store brystmuskel til vingen er sammen med vingens facon særdeles højt vurderet hos

brevdueejere.

Vingens omrids skal gerne nærme sig den facon, som de hurtige vilde fugle har. Svaler f. eks. Det gør de ikke helt, men på billedet kan man godt skimte forholdet som 1 til 2 mellem indervingen og ydervingen. Desuden skal de muskler, som sidder i vingen dels bevirke at vingen bliver hvælvet bagud, så den luft og evt. vand, som duerne efterlader sig, når de glider igennem luften med stor fart, nærmest giver dem et skub fremad.

Sidste vurdering går på duens fjerdragt, hvis kvalitet naturligvis skal være høj for at modstå det meget forskelligartede vejr, den bliver udsat for under kapflyvningerne. Den skal være pænt dækket med fjer, og de skal have en vis portion talkum, som er et fedtagtigt pulver, der udskilles af nogle kirtler. Naturligvis skal duen og fugle i det hele taget have skyllet sine fjer med jævne mellemrum, så det gamle talkum kan fjernes og give plads for nyt fra kirtlerne, men al det hører under en god pasning fra ejerens side, og det vil jeg tage hånd om i næste artikel.

HJ.

Last Updated (Sunday, 01 February 2009)

Close Window